

ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΚΕ ΤΩΝ ΣΚΔ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

ΓΕΝΑΡΗΣ 2025

ΜΕΡΟΣ Α' – ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΗΝ ΣΥΡΙΑ

- I. Οι πρόσφατες εξελίξεις στην Συρία που οδήγησαν στην πτώση του καθεστώτος Άσσαντ και στην κατάληψη της Δαμασκού από τζιχαντιστικές δυνάμεις γεννούν ιδιαίτερο προβληματισμό.

Το καθεστώς Άσσαντ, το οποίο κατέλαβε την εξουσία πραξικοπηματικά το 1970 υπό τον Χαφέζ Αλ Άσσαντ πρόδωσε τους αγώνες του συριακού λαού (αλλά και των αραβικών λαών) για πλήρη ανεξαρτησία, συμμαχώντας με την ΕΣΣΔ, σε μία εποχή που η τελευταία είχε πια χάσει τα επαναστατικά χαρακτηριστικά της και είχε μετατραπεί σε μία ημι-σοσιαλιστική¹ επεκτατική² δύναμη. Η πρόσδεση αυτή συνιστούσε μία de facto αμφισβήτηση της πάλης για ανεξαρτησία, καθώς έθετε τον συριακό λαό υπό ξένες «ασπίδες». Πολύ περισσότερο, η άτυπη αυτή συμμαχία μεταξύ του καθεστώτος Άσσαντ – το οποίο είχε έντονα αντιδραστικά και εθνικιστικά χαρακτηριστικά – με την ΕΣΣΔ, μαρτυρά ακριβώς την απομάκρυνση της τελευταίας από τον Μαρξισμό–Λενινισμό.

Όμως, ένα ακόμη σημείο προβληματισμού είναι οι ίδιες οι πρακτικές που το καθεστώς εφάρμοσε σε ό,τι αφορά τα πολιτικά δικαιώματα του συριακού λαού. Χωρίς να υιοθετούμε το αμερικανονατοϊκό επιχείρημα που στηρίζεται στην αποθέωση των τζιχαντιστών και στην διάδοση βίντεο, εικόνων, ιστοριών αμφιβόλου εγκυρότητας και αξιοπιστίας, οφείλει κανείς να παραδεχτεί ότι οι τζιχαντιστές έχουν – ως τώρα – βρει σημαντική λαϊκή αποδοχή, γεγονός που μαρτυρά σε έναν βαθμό την έλλειψη λαϊκής νομιμοποίησης του έκπτωτου καθεστώτος. Αυτή η έλλειψη λαϊκής νομιμοποίησης ήταν που οδήγησε στην γρήγορη πτώση του καθεστώτος. Ένας ακόμη παράγοντας που συνέβαλε σε αυτήν την εξέλιξη είναι ότι το κόμμα του καθεστώτος Άσσαντ, το λεγόμενο «Αραβικό Σοσιαλιστικό Κόμμα Μπάαθ» είχε πάψει προ πολλού να αποτελεί ένα λαϊκό κίνημα, και αντίθετα είχε μετεξελιχτεί

¹ Καθώς διατηρούσε τις σοσιαλιστικές σχέσεις παραγωγής αλλά βρισκόταν σε κατεύθυνση απομάκρυνσης από τον Σοσιαλισμό

² Ήταν σχετικά πρόσφατη, άλλωστε, η εμπειρία της Άνοιξης της Πράγας

σε μία γραφειοκρατική κλίκα, τα μέλη και στελέχη της οποίας ήταν εύκολα εξαγοράσιμα.

- II. Οι παραπάνω παράγοντες, κι ενδεχομένως κι άλλοι που θα φανερωθούν στην συνέχεια της ιστορικής εξέλιξης, αποτελούν αφορμές, αλλά είναι λάθος να ανάγονται ή να ερμηνεύονται ως αιτίες των εξελίξεων στην Συρία. Για να εντοπίσει κανείς τις πραγματικές αιτίες πίσω από αυτήν την εξέλιξη, θα πρέπει να μελετήσει ουσιαστικά το ζήτημα της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, της θέσης της Συρίας στην Ιμπεριαλιστική Αλυσίδα.

Η Συρία συνιστά χώρα με βαθύτατες εξαρτήσεις ιστορικά. Είχε αποτελέσει γαλλική αποικία, φιλοδυτικό προτεκτοράτο, αργότερα εξαρτημένη δύναμη από την ημι-σοσιαλιστική επεκτατική ΕΣΣΔ και μετά το 1991 δύναμη εξαρτημένη από την Ρωσική Ομοσπονδία. Ο εμφύλιος πόλεμος (στο πλαίσιο της «Αραβικής Άνοιξης») του 2011 αποτέλεσε μία προσπάθεια «ανάκτησης» της Συρίας από τις Δυτικές δυνάμεις. Για να καταλάβει κανείς τον ρόλο του Άσσαντ, θα πρέπει να λάβει υπόψη ότι αυτός και η οικογένειά του βρήκαν καταφύγιο στην Ρωσία μετά την ανατροπή του καθεστώτος. Πλέον, η Συρία φαίνεται να περνά στο δυτικό μπλοκ, κάτι που μαρτυρείται από δηλώσεις στελεχών του νέου καθεστώτος, όπως η έκκληση του επικεφαλής των Τζιχαντιστών προς τον Νετανιάχου να μην βομβαρδίζει πλέον την Συρία καθώς «δεν υπάρχει λόγος», δηλώνοντας έτσι πως πλέον Ισραήλ και Συρία έχουν κοινούς συμμάχους και εχθρούς.

- III. Το νέο συριακό καθεστώς, παρ' ότι απολαμβάνει προς ώρας μία λαϊκή υποστήριξη, δεν συνιστά λαϊκό κίνημα (ακριβώς όπως το καθεστώς Άσσαντ). Αποτελεί ένα συνονθύλευμα ετερόκλητων πολιτικών δυνάμεων, με κύρια δύναμη τους τζιχαντιστές. Αυτό ακριβώς αναμένεται να μετατρέψει την Συρία σε ένα νέο Αφγανιστάν: ένα ισλαμικό θεοκρατικό καθεστώς, όπου θηλυκότητες, ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα, αλλόδοξοι, αλλόθρησκοι και άλλες κοινωνικές ομάδες θα διώκονται, όπως ακριβώς και οι πολιτικοί αντιφρονούντες. Προφανώς, σαν οργάνωση στεκόμαστε όχι μόνο απέναντι σε αυτές τις ιδέες, αλλά έχουμε και μέτωπο πάλης ενάντιά τους.

- IV. Αυτές οι εξελίξεις γεννούν την ευθύνη της νέας και ριζικής αυτοκριτικής για την κομμουνιστική αριστερά τόσο στην Συρία, όσο και διεθνώς.

Η ευθύνη της κομμουνιστικής αριστεράς στην Συρία έγκειται στο ότι σε συνθήκες εμφυλίου πολέμου, de facto αμφισβήτησης της εξουσίας, κενού εξουσίας στην πραγματικότητα, δεν οργάνωσε την αυτοτελή λαϊκή πάλη, δεν συγκρότησε στρατόπεδο του λαού, αλλά αντίθετα έγινε η ίδια «ουρά» των αστικών δυνάμεων και παρέσυρε και πλατιές λαϊκές δυνάμεις σε αυτήν την κατεύθυνση.

Διεθνώς η κατάσταση δεν είναι καλύτερη: ακόμα υπάρχουν αρκετές δυνάμεις που ψάχνουν να αποτιμήσουν θετικά ή αρνητικά την πτώση του Άσσαντ, χωρίς να λαμβάνουν υπόψη τους τον παράγοντα της λαϊκής πάλης και του αιτήματος για Ανεξαρτησία και Σοσιαλισμό.

Στην Ελλάδα αυτό το πρόβλημα εντοπίζεται σε αρκετές δυνάμεις με αναφορά στην Κομμουνιστική Αριστερά, ενώ κάποιες άλλες ασκούν την αυτοκριτική τους. Αποτελεί, όμως, υπαρκτό ζήτημα το εάν αυτή η αυτοκριτική θα εκφραστεί με επαναχάραξη της πολιτικής πορείας σε σωστή κατεύθυνση ή αν θα οδηγήσει εκ νέου σε εσφαλμένες εκτιμήσεις. Η δική μας ευθύνη σαν Οργάνωση έγκειται στο ότι ενώ περάσαμε τρεις συνδιασκέψεις με τον εμφύλιο στην Συρία να εξελίσσεται, δεν διατυπώσαμε δημόσια θέσεις για το ζήτημα, πράγμα το οποίο επιβάλλει στην οργάνωση να ασχοληθεί επείγοντως με αυτό.

ΜΕΡΟΣ Β΄ – ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΠΡΟΣΦΑΤΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΟ ΡΩΣΟ-ΟΥΚΡΑΝΙΚΟ

- V.** Η ιμπεριαλιστική ρωσική εισβολή στα ουκρανικά εδάφη συνεχίζεται με αμείωτο ρυθμό. Παράλληλα, η παράνομη – παράτυπη κυβέρνηση Ζελένσκι έχει χάσει και την όποια λαϊκή νομιμοποίηση ενδεχομένως διέθετε, αφού ολοένα μεγαλύτερο μέρος της Ουκρανικής κοινής γνώμης πιέζει για μία συμφωνία (ειρήνης ή εκεχειρίας) με όποιους όρους.
- VI.** Η πίεση αυτή που ασκεί ο ουκρανικός λαός δεν είναι φαινόμενο καινούργιο. Αυτή η τάση υφίσταται από την αρχή του πολέμου, καθώς μεγάλο μέρος του ουκρανικού λαού έχει συγγενικούς, εθνотικούς ή άλλους δεσμούς με την Ρωσική Ομοσπονδία. Ένα ακόμη στοιχείο που συμβάλλει στην παραπάνω κατεύθυνση είναι και η ειρηνική συνύπαρξη Ουκρανών και Ρώσων επί δεκαετίες στο πλαίσιο της ΕΣΣΔ. Η δυναμική της αμφισβήτησης Ζελένσκι και λοιπών, προωθείται πλέον πιο «ανοιχτά» από το δυτικά μέσα, καθώς η εκλογή Τραμπ και η επικείμενη ανάληψη καθηκόντων επιταχύνει εξελίξεις υπέρ της Ρωσικής Ομοσπονδίας.
- VII.** Στην εγχώρια και διεθνή κομμουνιστική αριστερά φαίνεται να επικρατεί μία σύγχυση ως προς τον χαρακτήρα της Ρωσικής Ομοσπονδίας, την φύση, τις επιδιώξεις της. Η σύγχρονη Ρωσία δεν αποτελεί έναν αντι-ιμπεριαλιστικό πόλο. Αντίθετα, συνιστά μία ακόμη ιμπεριαλιστική δύναμη, η οποία (και σε συνασπισμό με μία άλλη ιμπεριαλιστική χώρα, την Κίνα) αμφισβητεί έμπρακτα την θέση των ΗΠΑ στην διεθνή ιμπεριαλιστική αλυσίδα. Κατ' αυτήν την έννοια, αποτελεί πράγματι μία αντίπαλη δύναμη απέναντι σε ΗΠΑ – ΝΑΤΟ, αλλά δεν μπορεί να θεωρηθεί ως αντι-ιμπεριαλιστική, καθώς δεν αμφισβητεί τον Ιμπεριαλισμό στον πυρήνα και στην Ουσία του. Αντίθετα, διεκδικεί την εδραίωση ενός «αλλιώτικου» (πολυπολικού) ιμπεριαλισμού. Δυστυχώς, όπως αναφέρθηκε παραπάνω, μεγάλο μέρος της σύγχρονης αριστεράς, αδυνατεί να κατανοήσει αυτό το χαρακτηριστικό της Ρωσικής Ομοσπονδίας. Αυτή η αδυναμία προκύπτει από παρερμηνεία στοιχειωδών λενινιστικών αρχών και αναλύσεων. Αυτό ακριβώς το ζήτημα φανερώνει την αναγκαιότητα της ιδεολογικοπολιτικής μελέτης, ώστε το κίνημα να μην παρασύρεται σε υπερεπαναστατικές κορώνες που καταλήγουν να «βγάζουν λάδo» τον ιμπεριαλισμό γενικά ή επί μέρους ιμπεριαλιστικές δυνάμεις ειδικά.